

som man slet ingen Sympati har for, paa Grund af deres vakkende Helbred maa have Straffen udsat, fordi man vel ikke vil eftergive den, men paa den anden Side indser, at man ikke kan forsvare at gøre den Straf, som skal være en Straf paa nogle Maaneders Fængsel, til en Livsstraf, eller i alt Fald til en Straf, der giver dem Mæn og Mærke for hele deres Liv. Saa det Kunststykke at bevise, at der gennem dette Brev skulle være udøvet Tryk og Censur, tror jeg, er noget, som det ærede Medlem skulde lade ligge. Samtidig er jeg ganske overbevist om, at det ærede Medlem ikke vil lade det ligge. Det er jeg ganske paa det rene med. Men jeg tror, at det ærede Medlem handlede fornuftigt, hvis han lod det ligge.

Saa talte det ærede Medlem om betingede Benaadninger og mente, at det var noget rent forkert; vi burde have betingede Straffedomme. Dermed er Forholdet jo det, at før vi fik nogen Lov om betingede Straffedomme, har jeg søgt ad administrativ Vej at indføre og har indført betingede Benaadninger i stort Omfang. Derefter have vi faaet en Lov om betingede Straffedomme, nemlig den udmærkede Pryglelov. Men Dommerens Ret til at give betingede Straffedomme er selvfølgelig begrænset, og derfor hænder det i mangfoldige Tilfælde, at der, hvor betinget Straffedom ikke er givet, alligevel indkommer Ansøgning om betinget Benaadning, og at der findes at være Grund dertil, og at betinget Benaadning da er bleven given. Nu siger det ærede Medlem, at det dog er noget rent forkert, at der hos Justitsministeren — som for Resten ikke kan benaade nogen, men kun gøre Indstilling derom — er Anledning til saa megen personlig Magt og personlig Vilkaarlighed. Jeg skal derom sige, at der jo er kommet mange Folk til mig mellem Aar og Dag for at anmode om betinget Benaadning for Folk, de interessere sig for paa Grund af Slægtskab eller af andre Grunde. Og der kommer ogsaa Socialdemokrater til mig. Naar de ville opnaa noget hos mig, ere vi gode Venner. (*Sabroe*: Vi opnaa ikke noget!) Hvad behager! Opnaa de ikke noget? Naada! Jo, naar de ville opnaa noget hos mig, ere vi saamænd meget gode Venner, og de have opnaaet noget hos mig i den Retning flere Gange. Og naar jeg i Sager, hvor der har været søgt om Benaadning eller betinget Benaadning, har kunnet finde, at der var Omstændigheder, der kunde gøre, at man kunde se noget mil-

dere paa den paagældende Sag, saa er der saamænd aldrig nogen, der har klaget over, at jeg havde for megen personlig Magt, og endnu mindre over personlig Vilkaarlighed. Og der kommer nok flere. Nej, det jeg har gjort med Hensyn til dette meget omtalte Brev, er, at jeg har villet gøre mit til ved en ganske jævn og fornuftig, snusfornuftig maa det ærede Medlem gerne kalde den, Henviſning til en almindelig anerkendt Grundsætning om, at man skal lade død Mand være i Fred, da han ikke kan forsvare sig, har søgt at forhindre, at der blev kastet mere Snavs paa en død Mands Eftermæle end nødvendigt. Saa maa det ærede Medlem for mig have hvilken Mening derom, han vil.

Saa talte det ærede Medlem om Apoteket i Frederiksberg Allé. Det ærede Medlem undrede sig over, at det var blevet indrettet saaledes, at det ny Apotek skulde ligge i en bestemt forud angiven Ejendom, hvor der af Ejerne var angivet Leje og andre Betingelser. Jeg skal sige det ærede Medlem, at dermed forholder det sig paa den Maade, at der indkom et Andragende fra en overordentlig stor Mængde Beboere af Frederiksberg Allé og tilgrænsende Sideveje om at faa oprettet et nyt Apotek i Frederiksberg Allé. Andragendet gik til lige ud paa, at dette Apotek maatte blive lagt paa et centralt Sted og netop i Ejendommen Nr. 42 paa Hjørnet af Frederiksberg Allé og Alhambrevej. Nu har jeg altid i den Tid, jeg har været Justitsminister, søgt efter yderste Evne at imødekomme Befolkningens Ønsker. Det samme tror jeg, at mine ærede Kolleger have gjort, men særlig er der et Omraade, hvor det har været mig meget magtpaaliggende, og det har været i alle Sager vedrørende Apotekerforhold. Det vide de ærede Medlemmer godt, det har været omtalt gentagne Gange her i Tinget; jeg har baade faaet Ros og Dadel for min Holdning i den Henseende, og da der derfor forelaa dette Andragende fra en meget stor Kreds af Beboere i Frederiksberg Allé og paa de omliggende Sideveje om, at Apoteket maatte komme til at ligge i denne Ejendom, der var under Opførelse, og som forholdsvis let kunde indrettes dertil, har jeg foranlediget, at de paagældende Ejere have forhandlet med Ministeriets Konsulent i Apotekersager for at faa det nærmere slaaet fast. Det er det, der er sket. Noget lignende er for øvrigt sket ved tidligere Lejlighed ude paa Østerbro.

De ærede Medlemmer, der have kriti-